

Kansallissosialisten Uutislehti

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1130

10.11.2024 (135)

Valkoisen rodun laulamattomat sankarit

Osa 3

William Dudley Pelley

George Orwell kuvitteli profeetallisessa romaanissaan 1984, millaiseksi yhteiskunta Amerikasta on nopeasti muuttumassa. Tuon "tulevan" ajan motto oli: "Joka hallitsee nykyisyyttä, hallitsee menneisyyttä, joka hallitsee menneisyyttä, hallitsee tulevaisuutta." Osaa tuosta mielenhallinnasta auttoi Memory Hole. Se oli polttouuni, johon heitettiin kaikki menneisyyttä koskevat tiedot, joiden katsottiin olevan vahingollisia Isoveli-järjestelmälle. Osoittaaksemme, kuinka läheisesti juutalaisten hallitsema järjestelmä maassamme muistuttaa vuoden 1984 järjestelmää, esittelemme William Dudley Pelley'n tarinan.

Vaikka hän oli koko 1930-luvun ajan otsikoissa olleen joukkoliikkeen johtaja, hänen nimensä on nykyään täysin tuntematon muutamaa tutkijaa lukuun ottamatta. Hänen dramaattisesta elämästään ei ole olemassa yhtään kirjaa, ei edes yhtään lehtiartikkelia, lukuun ottamatta harvinaisia ja ohimeneviä viittauksia häneen muutamissa lama-ajan historiateoksissa. Hänen valokuvansa ei löydy *The New Order -lehden* sivujen ulkopuolelta, kuten ei myöskään kuvia hänen kymmenistä tuhansista seuraajistaan, vaikka sekä hänen että heidän kuvansa hallitsivat aikansa uutisfilmejä ja julkaisuja. Hänen puheitaan ei ole saatavilla, vaikka miljoonat ih-

miset kuulivat ne, toisinaan koko maan laajuisissa radiolähetyksissä. Hän herätti Charles Lindberghin kaltaisten legendaaristen sankareiden ystävyyttä ja Franklin Rooseveltin kaltaisten legendaaristen roistojen vihaa. Sinclair Lewis kirjoitti hänen elämänsä perustuvan kokopitkän romaanin *It can't happen Here*. Theodore Dreiserin, H. L. Menckenin, F. Scott Fitzgeraldin ja muiden 1920-luvun valopilkujen teosten ohella hänen kirjansa tulivat yliopistojen opetusohjelmiin modernin amerikkalaisen kirjallisuuden eturiviin. Silti yhdelläkään yliopistojen Suurten kirjojen kurssilla ei nykyään ole yhtään hänen teoksistaan. Hän oli yksi mykkäelokuvan tärkeimmistä luojaista, ja hän on kirjoittanut sellaisia klassisia valkokangasnäytelmiä kuin *The Hunchback of Notre Dame*. Huolimatta miehen kiistattomasta vaikutuksesta aikakauteensa hänen nimensä on pyyhitty perusteellisesti pois nykyajan historiasta, hänen kirjojaan (pahempaa kuin kiellettyjä tai poltettuja) ei ole julkaistu, hänen poliittiset saavutuksensa on jätetty unohduksiin.

Kun yritin kuukausien tutkimusten jälkeen etsiä materiaalia tätä artikkelia varten, sain tietää, että hänen ainoa elämäkertansa oli kirjoitettu kahdeksantoista vuotta sitten, ja se oli erään vihamielisen jatko-opiskelijan tuntematon yliopistollinen oppinäytetyö. Jotkin hajanaiset lisätiedon pätkät saatiin Pelleyn omien mätänevien julkaisujen kopioista pölyisten kirjastoarkistojen kautta. Kaikki häntä koskeva on heitetty aitoon muistiaukkoon, joka on yhtä perusteellinen tuhoutuessaan mutta paljon todellisempi kuin Orwellin malli. Juutalainen Isoveli, joka hävittää kaiken tiedon William Dudley Pelleystä, on sama menneisyyden valvoja, joka huolehtii siitä, että televisiossa ja elokuvissa on runsaasti koulukirjoja ja pseudodokumentteja, joissa ylistetään Martin Luther King Jr:n tai Malcolm X:n "suuruutta". Mitä Pelley on voinut tehdä, mikä osui niin syvälle kosher-järjestelmän sydämeen, että se syytytti näin täydellisen ponnistelun poistaa kaikki tieto hänen olemassaolostaan amerikkalaisesta tietoisuudesta?

Kauhu Venäjällä

William Dudley Pelley syntyi 12. maaliskuuta 1890 Lynnissä, Massachusettsissa, äärimmäiseen köyhyteen. Hän muisti lapsuudestaan vain sen, että hän oli "jatkuvasti nälkäinen ja huonosti pukeutunut". Toisin kuin neekerien kyvyttömyyden puolustajat, vastoinkäymiset eivät estäneet nuorta Williamia tekemästä elämästään jotain. Hänelle köyhyys ei ollut tekosyy laiskuudelle ja epäonnistumiselle, vaan katalysaattori paremmuuteen. Vielä teini-ikäisenä hän löysi vaatimatoman työpaikan pehmopaperitehtaasta, jossa hän teki pitkää ja rasittavaa työtä hyvin pienellä rahalla. Hän kuitenkin säästi pennosiaan ja koulutti itseään luke-

malla joka tilaisuudessa. Lukeminen oli hänen ainoa intohimonsa ja pakokeinonsa nuoruuden tylsyydestä ja aineellisesta köyhtymisestä. Hän rakasti erityisesti klassisia amerikkalaisia kirjailijoita, kuten Foe, Emerson ja O'Henry. - ja haaveili kirjailijan urasta. Kahdeksantena vuotena hän oli koulutetumpi kuin useimmat korkeakoulututkinnon suorittaneet ja alkoi toteuttaa unelmaansa, kun hänet palkattiin Springfieldin Homestead-sanomalehden junioritoimittajaksi. Vaikka hänen tulonsa olivat tuskin paremmat kuin hänen palkkansa pehmopaperitehtaalla, hän meni naimisiin vuonna 1911 ja sai seuraavana vuonna tyttölapsen. Tyttö kuoli kuitenkin noin kolmannella syntymäpäivällään. Huolimatta "kauhistuttavasta surustaan", tai sen vuoksi, hän työskenteli ammattinsa parissa ahkerammin kuin koskaan, hänen maineensa poikkeuksellisen kuvauskykyisenä toimittajana kasvoi, ja ensimmäistä kertaa elämässään hän oli taloudellisesti hyvässä asemassa. Seuraavina vuosina miljoonat lukijat ihailivat hänen erikoisartikkeleitaan sellaisissa kansallisesti tunnetuissa lehdissä kuin *Red Book*, *Colliers* ja *The Saturday Evening Post*.

Ensimmäisen maailmansodan päättyessä Pelley'n arvostus oli niin suuri, että hänen kustantajansa tilasi hänet ulkomaankirjeenvaihtajaksi Itä-Eurooppaan. Pelley sai runsaan kulukorvauksen ja Yhdysvaltain hallituksen hänelle myöntämän diplomaattisen "konsulikuriirin" arvon, ja hän lähti Venäjälle vuoden 1918 alussa. Hänelle tehtävä oli hauska seikkailu, hyvin palkattu huviretki ja mahdollisuus lomailuilla ulkomailla. Se osoittautui paljon suuremmaksi. Kohtalokkaaseen matkaan asti Pelley oli iloinen, nouseva kirjailija, jolla ei ollut mitään todellista vakaumusta. Kuten hän muisteli vuosia myöhemmin, kokemus muutti hänet "epämääräisestä kirjailijasta synkäksi ristiretkeläiseksi".

Kahden vuoden aikana hän kulki junalla ja hevosen selässä 8000 kilometriä Siperian halki, Ukraina, Keski-Venäjän arojen halki, Kaukoitään ja Aasian kautta Japaniin. Kaikkien näiden laajojen matkojensa aikana hän oli kommunistisen vallankumouksen henkilökohtainen todistaja. Hän näki talonpoikaisnaisia ristiinnaulittuna navetan oviin ja kouluhuoneen, jossa opettaja ja kaikki oppilaat oli hakattu kuoliaaksi, ja heidän aivonsa roiskuivat taululle. Kokonaisia kyliä oli tyhjennetty murhien seurauksena, ja ruumiit roikkuivat jokaisesta lyhtypylvästä ja tukahduttivat läheiset purot. Uhreina oli harvoin sotilashenkilöstöä tai poliittisesti millään tavalla sidoksissa olevia henkilöitä. He olivat tavallisia ihmisiä, enimmäkseen maanviljelijöitä ja tehdastyöläisiä. Tällaiset kauhistuttavat näkymät, joihin punaiset törmäsivät kaikkialla, saivat hänen mielensä melkein sekaisin. Mutta ne olivat niin tavallisia, että hän vähitellen tottui verimereen, jonka läpi hän matkusti päivittäin.

Hän oppi omakohtaisesti, että kommunismi ei ollut ideologia, vaan yksinkertaisesti juutalaisten johtamien pahimpien rikollisten elementtien järjestäytyminen tuhoamaan ei-juutalainen yhteiskunta. Tämä ei ollut spekulatiota. Lähes kaikki hänen tuntemansa komissaarit (joista joitakin hän haastatteli) olivat juutalaisia, kun taas suurin osa heidän aktivisteistaan oli tavallisia murhaajia ja vankilasta "vapautettuja" perverssejä. Heitä motivoi viha, valta ja kosto, ei mikään muu. Kaikki heidän iskulauseensa "tasa-arvosta" ja "rauhasta" olivat läpinäkyviä juoruja, joilla he yrittivät huijata ajattelemattomia liberaaleja Venäjän kansan, heidän uhriensa, keskuudessa. Menestyksestä juovuksissaan juutalaiset kehuskelivat avoimesti suunnitelmillaan maailmanvalloituksesta lietsomalla samantyyppisellä eripuralla muissa pakanamaissa. He kertoivat Pelleylle, että Venäjä oli vain ponnahduslauta, kansainvälisen kumouksellisuuden tukikohta. Jopa heidän valheellinen "kommunisminsa" oli täysin tarpeeton, aivan kuten heidän omat kannattajansa, joita he eivät koskaan epäröineet verilöylyttää pienimmästäkin mielijohdosta. Heidän pitkän tähtäimen tavoitteenaan oli yhden maailman hallitus, jossa pakanoista tuli halukkaita orjia, jotka ruokkivat kansainvälistä taloutta nerokkuudellaan ja työvoimallaan, samalla kun juutalaiset hallitsivat kaikkia tärkeitä valta-asemia. "Venäjän jälkeen", eräs rasvainen komissaari virnisti Pelleylle, "sitten Eurooppa ja myöhemmin Amerikka!".

"Hurraa Hollywoodille!"

Ennen poliittista heräämistään ulkomailla hän ei tiennyt mitään juutalaisista, ei koskaan kuullut kotona puhuttavan heistä, kun hän kasvoi, ja ajatteli heitä korkeintaan ei-kristillisen uskonnon edustajina. Palattuaan Yhdysvaltoihin muuttuneena ja järkyttyneenä miehenä Pelley teki raporttinsa Pennsylvanian edustajalle Louis F. McFaddenille vuonna 1920. Poliitikko oli niin järkyttynyt kuulemastaan, että hän itse luki *Siionin oppineiden vanhimpien pöytäkirjat* ääneen kongressin istuntosalissa ja otti tämän elintärkeän asiakirjan virallisesti *kongressin arkistoon*. (Pöytäkirjat edustavat suunnitelmaa juutalaisten johtajien nostamiseksi poliittiseen ja taloudelliseen valta-asemaan pakanoiden yhteiskunnassa. Pöytäkirjat, jotka hysteriset juutalaiset tuomitsivat ennakoitavasti huijauksiksi, vahvistettiin vasta vuonna 1984, kun Lincolnin ja Bladgettin suosittu kirja Graalin maljan legendasta, *Holy Blood - Holy Grail*, vahvisti niiden historialliset juuret). Pian tämän jälkeen Pelley esiteltiin erälle oikeusministeriön virkamiehelle ja ulkoministeriön tiedustelupäällikölle Robert Sharpelle. He kertoivat hänelle, että hänen kokemuksensa olivat täysin perusteltuja, koska heillä oli runsaasti tietoa juu-

talaisagitaatiosta Venäjällä ja Yhdysvalloissa. Se, että nämä hallituksen miehet olivat niin suorapuheisia, on paljastava osoitus siitä, kuinka paljon poliittista valtaa juutalaiset ovat keränneet viimeisten 75 vuoden aikana; nykyään on täysin mahdollonta ajatella, että yksikään amerikkalainen poliitikko edes vihjaisi arvostelevansa juutalaisten uhkaa.

Mikään ei näyttänyt voivan pysäyttää Karl Marxin lupaaman kosherin yhden maailman "historiallista väistämättömyyttä". Pelley palasi kotiinsa Vermontissa ja yritti unohtaa "kauhun kylvyn", jonka hän tiesi hitaasti ympäröivän sivilisaatiota. Hän tunsi itsensä levottomaksi ja turhautuneeksi ja tuli elämättömäksi, niin että hän ja hänen vaimonsa erosivat. Elettiin kovaa kaksikymmentälukua, jolloin amerikkalaiset olivat sodanjälkeisen vaurauden hedonismien vallassa. Ihmiset elivät nautinnosta ja antoivat vakavien ongelmien hoitaa itseään. Myöskään Felly ei ollut immuuni aikansa hengelle. Hän yritti paeta omaa huonoa omaatuntoaan ja pakeni Kalifornian Hollywoodiin, jossa kirjailijan maine kulki hänen edellään, ja hänet palkattiin käsikirjoittajaksi M.G.M.:n ja Universal Studiosin palvelukseen. Hän työskenteli kiivaasti ja laati käsikirjoituksia aikansa johtaviin elokuviin. Hän käsikirjoitti jopa elokuvaversioita omasta novellista *The Shock*, joka oli heti menestys. Hänen työnsä oli niin korkeatasoista, että hänestä tuli pian yksi Hollywoodin arvostetuimmista ja parhaiten palkatuista käsikirjoittajista. Hänen elämäkerturinsa sanoin hänen arvostetut näytelmänsä mykän elokuvan johtavalle näyttelijälle "auttoivat luomaan Lon Chancyn maineen ja loivat ystävyysnäiden kahden miehen välille". Chancyn lisäksi hän vaati I constant entree' Theda Baran, Chester Conklinin ja muiden kuuluisien näyttelijöiden, tuottajien ja ohjaajien koteihin."

Vaikka Pelley oli kiireinen Hollywoodin ylimystön parissa, hänellä oli aikaa kirjoittaa romaaneja, jotka nostivat hänen nimensä amerikkalaisen nykykirjallisuuden korkeimmalle tasolle. Sekä *The Greater Glory* (jossa ylistetään yksinkertaisia elämänarvoja uusenglantilaisessa pikkukaupungissa) että *The Fog* (rakkaustarina) olivat bestsellereitä ja saivat kriitikoiden ylistystä. Häntä verrattiin nopeasti F. Scott Fitzgeraldiin ja pidettiin vähintään Sinclair Lewisin veroisena. Raha ja suosio eivät kuitenkaan tuoneet hänelle sisäistä rauhaa. Ironista kyllä, hän pakeni alun perin itärannikon todellisuutta Hollywoodin fantasiamylyihin ja joutui keskelle pääosin juutalaista elokuvateollisuutta, joka väärästi elokuvataiteen kosher-propagandaksi, joka "nukutti, nukutti ja yleensä huijasi" yleisöä. "Samalla kun ei-juutalaiset keskittyivät luovuuteen", hän sanoi, "turkistarhaajat Second Avenuelta ja housunpainajat Milwaukeeesta alkoivat avata studioita kuvatakseen purkkidraamoja." Hän tunsi sisäisesti häpeää siitä, että hänellä oli ollut mitään tekemistä Hollywood-illuusion kanssa, kun hän näki juutalaisten varjon lankeavan

oman maansa ylle aivan kuten Venäjälläkin.

Uransa menestyksen ja henkisen myllerryksen huipulla hän joutui 29. toukokuuta 1928 yhtäkkiä ja yllättäen syvästi koskettavan henkilökohtaisen kokemuksen eteen. Hän kirjoitti siitä teoksessa *My Seven Minutes in Eternity*, jota myytiin 90 000 kappaletta. Ennen vuotta 1930 hän sai yli 20 000 kirjettä lukijoiltaan. Huolimatta pamfletin ilmiömäisestä] menestyksestä kirjoittaja paljasti vain vähän yksityiskohtia kokemuksestaan sen lisäksi, että hän vaati, että synkroniset tapahtumat henkilökohtaisesti merkittävistä "sattumista" ovat jokaisen elämässä tapahtumia, jotka yhdistävät meidät johonkin jumalalliseen suunnitelmaan. Pelley ei ollut koskaan aiemmin uskonnollinen mies, eikä hän ollut mikään Pyhä Paavali, jonka Jumalan pyhä salama iski hevosen selästä. Mitä tahansa hänelle tapahtuikin, se ei näytä olleen erilainen kuin se näky, jonka nuori Hitler sai elämästään, kun 15-vuotiaana opiskelijana Itävallan Linzissä Wagnerin musiikin esityksessä jokin näytti hänelle välähdyksen hänen tulevasta tehtävästään. Tällaiset henkilökohtaisesti merkittävät tapahtumat eivät ole kovinkaan harvinaisia, vaan ne sattuvat yleensä korkea-arvoisille vallankumouksellisille persoonallisuuksille. Joka tapauksessa Pelley näki, että hän tuhlassi aikaansa "elokuvien tekemisen nekromani-an" parissa, joka oli muuttumassa yhä juutalaisvastaisemmaksi, ja päätti omistaa loppuelämänsä mielekkäälle työlle, olipa se sitten mitä tahansa. Hän tunsikin olevansa valmis suuruuteen, mutta häneltä puuttui suuntavaisto.

Ennen kaikkea hän halusi tehdä jotain arvokasta arjalaisen rotunsa ja länsimaisen kulttuurin hyväksi. Hän ei ollut tietämätön Saksassa meneillään olevasta kansallissosialistisesta vallankumouksesta, mutta hän ajatteli, ettei se voisi mitenkään voittaa juutalaisuuden valtavaa valtaa. Hän muisti, kuinka limainen komissaari Venäjällä oli ennustanut, että Eurooppa olisi seuraava uhri. Hän tutki *Mein Kampfia* ja pohti, voitaisiinko siinä niin selvästi esitettyjä periaatteita soveltaa Yhdysvalloissa. Se tuntui liian hyvältä ollakseen totta. Seuraavana vuonna 1920-luvun näennäinen vauraus romahti suuren laman myötä. Yhdysvallat meni konkurssiin, ja sen kansa tunsikin ensimmäistä kertaa todellista pelkoa. Kun miljoonat katkerasti pettyneet amerikkalaiset antoivat itsensä uskoa orastavan kommunistisen liikkeen ja Franklin Rooseveltin läpinäkyvien valheiden huijaukseen, Pelley huomasi kauhuissaan, että sama Venäjällä näkemänsä joukkomyllerryksen kaava toistui hänen omassa maassaan.

Hopealegioonan synty

Kun Adolf Hitler kuitenkin valittiin valtaan 30. tammikuuta 1933, Pelley oli ällikällä lyöty. Mahdoton oli tapahtunut. Ainakin jossain päin maailmaa eijuutalainen kansa oli koonnut itsensä yhteen rotunsa olemassaolon puolesta. Kaikkivoivat juutalaiset oli sittenkin voitettu. Jos valkoiset miehet pystyivät pelastamaan kansansa Saksassa, sama voitiin saada aikaan täällä. Seuraavana päivänä Pelley perusti *Hopealegioonan*, jota useimmat historioitsijat pitävät ensimmäisenä todellisena kansallissosialistien tyyllisenä järjestönä Yhdysvalloissa. On totta, että *amerikansaksalaisen Bundin* juuret olivat kymmenen vuotta aiemmin. Se oli kuitenkin lähinnä veljesliitto, jolla ei ollut muita poliittisia tavoitteita kuin, paljon myöhemmin, rauhan säilyttäminen Amerikan ja Kolmannen valtakunnan välillä. *Hopealegioona* aloitti aivan toisenlaisena. Sen tavoitteena oli alusta alkaen poliittisen vallan saavuttaminen, jotta siitä tulisi jonain päivänä Yhdysvaltain hallitus ja jotta se voisi perustaa *Mein Kampf* -kirjan perusteisiin perustuvan kansanomaisen valtion. Näitä ilmeisiä poliittisia ja filosofisia tavoitteitakin tärkeämpää oli, että uusi henki, valkoisen rodun dynaaminen tahto, kutsuttaisiin koolle innoittamaan amerikkalaisia enemmän kuin koskaan ennen.

Pelley oli kuitenkin alusta alkaen vakavan pulman edessä: vaikka hän halusi selvästi tunnistaa järjestönsä kansallissosialistiseksi, hän halusi saada sen näyttämään mahdollisimman amerikkalaiselta. Vaikka hän rakasti hakaristisymbolia ja ymmärsi sen yleisarjalaisen merkityksen, hän tiesi myös, että se oli nyt vieraan vallan virallinen tunnus. Hän ei halunnut luoda vaikutelmaa, että hän olisi toisen maan asiamies. Vanhan koukkuristin sijasta hän valitsi uuden järjestönsä tunnuksiksi L-kirjaimen. Se oli helppo jäljentää erilaisissa olosuhteissa, ja se merkitsi rakkautta arjalaisrotuun, uskollisuutta Amerikan tasavallalle, vapautusta juutalaisuudesta ja tietysti itse *Hopealegioonaa*. Hän suunnitteli henkilökohtaisesti sen lipun, neliönmuotoisen valkoisen lipun, jossa oli isolla L-kirjaimella koristeltu tulipunainen kirjain. Seuraavien yhdeksän vuoden aikana miljoonat amerikkalaiset näkivät sen, sitä kannettiin julmissa katutaisteluissa ja se nostettiin unionin jokaisen osavaltion ylle.

Mutta aluksi Pelley ei todellakaan tiennyt, mistä tai miten aloittaa ensimmäisen symbolin luomisen jälkeen. Lopulta hän turvautui kirjoitustaitoihinsa ja julkaisi omalla kustannuksellaan iltapäivälehti *Liberationia*. Se aiheutti sensaation ja siitä tuli käytännössä yhdessä yössä menestys, sillä se houkutteli lukuisien taloudellisten tukijoiden lisäksi myös hänen kaltaisiaan ilmaisuvoimaisia kirjoittajia ja ensin noin tusinan verran, sitten satoja ja hyvin pian tuhansia työttömiä

miehiä, jotka halusivat myydä julkaisua kadunmiehiltä. Juutalaisissa kaupungeissa, kuten New Yorkissa tai Washington D.C:ssä, kosher-joukot hyökkäsivät näiden varhaisten aktivistien kimppuun, joten sama vihollinen, joka teki Hitlerin myrskyjoukot tarpeellisiksi, oli myös vastuussa *Hopeapaitojen* syntymisestä. Pelley nimivalinta oli ilmeinen viittaus saksalaisiin S.S.S.:iin, mutta heidän läsnäolonsa lehtimyyneissä ja julkisissa puheissa ei ollut yhtä tärkeää. Niin lyhyessä ajassa *Hopeapaidoista* tuli *Hopealegioona*. Legioonalaisten suuri enemmistö ei suinkaan ollut nojatuolivallankumouksellisia, vaan kovia katutaistelijoita tehtaista, toimistoista ja lukioiden ja yliopistojen kampuksilta. Monet olivat myös entisiä sotilaita, petettyjä veteraaneja valheellisesta "sodasta kaikkien sotien lopettamiseksi". He näkivät laman juutalaisen luonteen läpi ja pitivät F.D.R.:ää kaikkein juutalaisimpana presidenttinä, jonka maa on koskaan saanut kokea. Ennen kaikkea he halusivat pyyhkäistä syrjään liberaalikapitalistidemokraattisen huijauksen ja rakentaa sen tilalle vapaan tasavallan, jossa elävät onnelliset kansalaiset ovat syvästi tietoisia rotuperinnöstään. Tämän tavoitteen saavuttamiseksi he pyrkivät rakentamaan todellisen poliittisen liikkeen, jonka tavoitteena oli tosissaan saada johtajansa virkaan laillisin, perustuslaillisin keinoin.

Heidän univormuihinsa kuuluivat Hitlerin myrskyjoukkojen lippalakki, siniset villahousut, säärystimet, solmio ja hopeinen paita, jossa oli punainen L-kirjain sydämen kohdalla. Eurooppalaisen ulkonäkönsä vastapainoksi *hopeapaidat* liehuttivat aina tähtiä ja raitoja legioonan lipun rinnalla, ja heidän virallinen hymninsä oli arjalaismyönteinen teksti, joka oli sävelletty kuuluisaan sisällissodan marssiin, *Battle Hymn of the Republiciin*. "Hopea symboloi taistelumme puhtautta", Pelley julisti, "ja rotumme puhtautta!". Näin alkoi se, mitä hän kutsui "suureksi maratoniksi", ja hän herätti mielikuvia Thermopyloista - "arjalaisen ihmiskunnan ja juutalaisuuden välisestä perimmäisestä olemassaolokilpailusta".

Vuoden 1933 loppuun mennessä legioonan kasvu oli poikkeuksellista. Yksiköitä syntyi ympäri maata, ja Pelley huomasi, että hän puhui yhtä kaunopuheisesti kuin osasi kirjoittaa. Vuoteen 1936 mennessä hän oli valtakunnallisesti tunnettu julkisuuden henkilö, joka oli jo puhunut sadoille tuhansille maanviljelijöille, opiskelijoille, kotiäideille ja tavallisimmin työttömille ympäri maata. Kuten hän kuvaili kerran *Liberation-lehdessä*: "Pikkukaupunkien miehet innostuvat yhtäkkiä *Silver Buglesin* (*Hopealegioonan* rumpu- ja torvisoittokunnan nimi) läpitunkevista äänistä. He nostavat kaulansa ylös viilupuiden ja sorvien äärestä. Ripattavat liput kulkevat sumuisten ikkunoiden ohi, joissa he ovat katselleet maailmaa yhä alakuloisemmin tämän erittäin menestyksekkään juutalaisen laman aikana. He asettuvat jalkakäytävälle ja katselevat amerikkalaisen miehuuden hienoimpia yksilöitä, jotka

tekevät jotakin joukkovihan lievittämiseksi. He haluavat näytellä osansa." Kansalissosialistisena aktivistina hän tunsikin kasvavan legioonan tavoin olevansa "osa maani nykyhistorian olemusta ja kuitua". Hänen viestinsä oli yksinkertainen totuus: "Kapitalistinen demokratia on epäonnistunut, mutta sen mädäntyneistä jäännöksistä kamppailee syntymässä sen hirviömäinen jälkeläinen, kommunismi. Venäjän kansa ei onnistunut murskaamaan tuota hirviötä kohdussaan ja kärsi hirveästi. Minä tiedän, minä näin sen tapahtuvan. Sama on tapahtumassa täällä. Kyse ei ole kapitalismin tai kommunismin taistelusta, vaan valkoisen sivilisaation ja juutalaisuuden välisestä taistelusta."

Hopeapaidat marssiin!

Pelley'n järjestämä *Hopealegioona* oli ainutlaatuinen. Vaikka *Hopealegioonan* koulutusta varten oli olemassa pysyviä kasarmeja, ja paikallisyksiköt kukoistivat useimmissa osavaltioissa ja Yhdysvaltojen jokaisella alueella, keskushallintorakennusta ei ollut. Sen sijaan päällikkö, kuten hänen seuraajansa hänet yleisesti tunsivat, johti legioonaa Ford-kiertoautostaan käsin. Hän ei koskaan viipynyt missään paikassa kuin korkeintaan muutaman viikon, vaan hän oli jatkuvasti liikkeellä, matkusti päämajasta toiseen ja järjesti matkan varrella ulkoilmakokouksia ja joukkokokouksia. Itse asiassa hän käytti useita autoja vuodessa, sillä hän ajoi vuosittain huimat 20 000 kilometriä. Se, missä hän sattui kulloinkin vierailemaan, oli kansallinen päämaja, josta hän soitti kaikki puhelut muihin päämajoihin. Tämän äärimmäisen liikkuva johtaminen satoi eri yksiköt hyvin tiiviisti yhteen ja antoi Pelleylle valtavan ymmärryksen amerikkalaisista kaikilla tasoilla, maan kaikissa osissa, samalla kun hänestä tuli miljoonien ihmisten henkilökohtaisesti tuntema valtiomies.

Hänen suunnitelmansa vallan saavuttamiseksi oli avoin ja suora: Ensin hän tutustuttaisi kansalaiset *Hopealegioonan* ohjelmaan. Sitten hän osallistuisi seuraavaan presidenttikisaan yhdessä osavaltiossa vain saadakseen kokemusta, jota hän ja hänen aktivistinsa tarvitsivat ymmärtääkseen käytännön politiikkaa. Tämän tosielämän koulutuksen avulla hän pyrki tosissaan vuoden 1940 kansallisiin vaaleihin. Niinpä hänen kannatuksensa oli Washingtonin osavaltiossa niin laajaa, että hänen nimensä laitettiin presidentinvaalilippuun, kiitos *Hopeapaitojen* kovan ovelta ovelle -kampanjatyön, jossa he keräsivät tuhansia allekirjoituksia kiertäviin vetoomuksiinsa. (Tässä kohtaa tutkimukseni ei johda mihinkään, sillä en löytänyt lähteitä, joissa kuvattaisiin hänen saamaansa äänestäjien vastakaikua. Päätelen, että sen on täytynyt olla merkittävä, syistä, jotka tulevat pian selville).

F.D.R:n palauttaminen presidentiksi toi lähemmäksi "konfliktin valon ja pimeyden voimien välillä maan päällä" - ennustus tulevasta sodasta Kolmatta valtakuntaa vastaan, jonka Pelley esitti ensimmäisessä kansallisessa radiopuheessaan. Hänen vaaliehdokkuutensa kasvatti *Hopealegioonan* jäsenmäärän kolminkertaiseksi ja voitti joitakin tärkeitä henkilöitä, kuten George van Horn Moseleyn, Yhdysvaltain armeijan eläkkeellä olevan kenraalin, kongressiedustaja Jacob Thorkelsenin, Charles A. Lindbergh Jr:n ja Walt Disneyn. Kaikki he osallistuivat hänen julkisiin tilaisuuksiinsa, ja jotkut heistä jakoivat puhujakorokkeen päällikön kanssa. Hän oli vakuuttunut siitä, että tällaisen korkean tason tuen ja miljoonien tavallisten amerikkalaisten ilmeisen hyväksynnän ansiosta *Hopealegioonalla* oli edessään suuri kohtalo. Kuten hänen elämäkertakirjoittajansa kirjoitti, "Pelley odotti innolla maailman akselia, jonka keskuksena olisi arjalaistettu Washington ja joka olisi turvattu molemmissa päissä Berliinissä ja Tokiossa. Niin kauan kuin Kiina horjui Stalinin satelliitin partaalla, japanilaiset armeijat Mantšuriassa puolustivat sivilisaatiota kommunismin salakavalaa käärmettä vastaan." Asuttuaan jonkin aikaa Japanissa Pelley oppi syvästi kunnioittamaan japanilaisia Kaukoidän bulevardina Neuvostoliittoa vastaan. Siksi hän kauhistui Rooseveltin yrityksiä ajaa Japani katastrofaaliseen sotaan, joka jättäisi oven auki kommunistien laajentumiselle Aasiaan. Päällikkö osoittautui tässäkin asiassa liiankin profeetalliseksi, kuten Korean ja Vietnamin rampautuneet amerikkalaiset veteraanit voivat todistaa.

Vuoden 1940 presidentinvaalien lähestyessä FDR otti *Hopeapaidat*, joita oli nyt 100 000 (House Committee on Un-American Activities, Special Committee, 1939), hyvin vakavasti ja tunnusti Pelley tappavan vakavasti otettavaksi ehdokkaaksi; päällikkö ei ehkä päässyt Valkoiseen taloon, mutta hän saattoi hallita tarpeeksi ääniä kääntääkseen vaalit pois demokraateilta. Rooseveltin suosio oli jo laskussa, eikä hän voinut riskeerata uudelleenvalintaansa, ja hän määräsi FBI:n "tutkimaan" Pelley. Oikeusministeri Frank Murphy torjui ilmeisen poliittisen vainon ja esitti presidentille tekosyitä ja sanoi, että olisi virhe tehdä "*hopeapaidoista* marttyyreja". Marttyyreja, marttyyrejä - demokraattinen virka-asema oli vaakalaudalla, joten hän määräsi Pelley "pakanasatrapeiksi" kutsumat henkilöt tekemään *hopeapaitojen* elämän kurjaksi. Liittovaltion sheriffit tekivät ratsian Pohjois-Carolinan yksikköön (joka oli legioonan suurin päämaja ja lähimpänä kansallista toimistoa), sen omaisuus, mukaan lukien painokoneet, takavarikoitiin, sen asukkaat pidätettiin ja vangittiin erilaisten keksittyjen syytteiden perusteella, jotka kaikki hylättiin, mutta vasta kuukausia kestäneiden, taloudellisesti rasittavien oikeudenkäyntien jälkeen. Silti mitään takavarikoidusta aineistosta ja itse laillisesti omistetusta rakennuksesta ei palautettu köyhtyneille *hopeap-*

aidoille; hymyilevä tuomari kertoi heille, että heillä oli oikeus haastaa hallitus oikeuteen vahingonkorvauksista.

Kovasti Pohjois-Carolinan ratsian jälkeen kongressiedustaja Dickstein (New York) vaati *hopeapaitojen* univormun julkista esittelyä koskevaa kansallista kieltoa. Päällikkö vastasi nopeasti: "Jokainen jekku, joka luulee voivansa määrätä minulle, millaista paitaa voin käyttää tai etten voi käyttää siinä tulipunaista L-kirjainta, saa iskun nenäänsä, jonka hän muistaa, kunnes laskeutuu Aabrahamin rinnalle!" Kuten jopa hänen epäsympaattinen elämäkertakirjoittajansa myöntää, "Pelleyllä oli syytä uskoa, että häntä ahdisteltiin. "

Häirintä kiihtyi, ja häntä syytettiin veronkierrosta. Vaikka hän selvisi tästä poliittisesti motivoituneesta syytteestä, suuret kustannukset ja aika, joka tarvittiin puolustautumiseen uhkaavaa vangitsemista vastaan, sabotoivat hänen vuoden 1940 kampanjaansa. Tuohon aikaan (marraskuussa) Yhdysvaltojen osallistuminen laajenevaan konfliktiin kansallissosialistista Saksaa vastaan näytti lähes väistämättömältä. Niinpä Pelley muutti Legionin suuntaa vaaliehdokkuudesta Rooseveltin ja hänen juutalaisten sodanlietsojiensa vastustamiseen. *Hopeapaidat* liittyivät yhteen *amerikansaksalaisen Saksan liiton*, *Ku Klux Klanin* ja lukuisten muiden isänmaallisten järjestöjen, niin suurten kuin pientenkin, kanssa, jotka yhdistivät voimansa mobilisoidakseen joukkovastarinnan rauhan puolesta. Tässäkin asiassa päällikkö osoitti kykynsä voittaa miljoonat puolelleen, sillä vain viikkoa ennen Pearl Harborin tehdyn kansallisen mielipidekyselyn osoittivat, että yli kolme neljäsosaa amerikkalaisista vastusti sotaa akselivaltion kanssa, ellei Yhdysvaltoja vastaan hyökättäisi fyysisesti. Se, miten Roosevelt järjesti tuon edellytyksen, joka on hyvin dokumentoitu joissakin *The New Orderin* myyntiin tarjoamissa kirjoissa, on liian monimutkaista kerrottavaksi tässä. Kun Amerikka lopulta liittyi sotaan, Pelley oli sydänjuuriaan myöten murtunut siitä, mitä hän näki maansa luisuvan kuiluun. Hänen elämäntyönsä viimeisten yhdeksän vuoden aikana, kaikki Hopeapaita-järjestön upea menestys ja sen innokas ruohonjuuritason tuki tuntuivat turhulta. Hän lakkautti legioonan, jopa sen sanomalehden; mitä muuta hän olisi voinut tehdä?

Hän oli mennyt uudelleen naimisiin vuonna 1935, mutta vietti vain vähän aikaa uuden vaimonsa kanssa, jonka kanssa hänellä oli tytär. Lähellä epätoivoa Pelley lähti heidän luokseen Indianan Nobelsvillen pikkukaupunkiin, jossa hän halusi unohtaa maailman, jonka hän oli yrittänyt pelastaa. Hänen vuosien uhrautuvaisuutensa tuntui "epäkiitolliselta työltä, pyrkimys tuoda ihmiskunnalle visio, sellaisena kuin ihmiskunta on muodostunut". Mutta hänen vaimonsa Helen ja

eräät hänen läheisimmät toverinsa kehottivat häntä jatkamaan, olemaan luovuttamatta, huolimatta pahimmasta, mitä oli tapahtunut. Jonkin verran rohkaistuneena hän halusi uudelta oikeusministeri Biddleltä henkilökohtaisen vakuutuksen siitä, että hän saisi julkaista näkemyksiään niin kauan kuin hän ei heikentäisi sotatoimia. Biddle antoi hänelle kunniasanansa, että Pelley sai julkaista ilman pelkoa rajoituksista. Vaikka maa oli sodassa, oikeus sananvapauteen oli taattu perustuslaissa.

Hitler-myönteinen *nimenhuuto* sota-ajan Amerikassa

Keskellä sotahysteriaa, joka valtakunnassa vallitsi, hän julkaisi uuden lehden, *Roll Call*. Se oli tinkimättömän kansallissosialistinen ja sen kuuluisa päätoimittaja ja *hopeapaitojen* kirjoittajat olivat anteeksipyytelemättömiä. Ne dokumentoivat Rooseveltin japanilaisille asettaman, sotaa edeltäneen öljynvientikiellon, joka pakotti japanilaiset todistamaan taloutensa kuristumisen tai ottamaan sodan riskin vapautuakseen Yhdysvaltain ylivallasta. F.D.R. halusi sodan pelastaakseen oman horjuvan "New Deal" -taloutensa sellaisella massatuotannolla, jota vain sota-aikana toimiva teollisuus voisi tarjota. Punaiset halusivat sodan pelastaakseen Neuvostoliiton rappeutuneen orjaimperiumin Hitlerin armeijalta. Juutalaiset halusivat sotaa säilyttääkseen kapitalistis-kommunistisen kuoripelin, jonka he olivat niin menestyksekkäästi pakottaneet pakanakansoille kaikkialla maailmassa. Mikä pahinta, ajaessaan sotaa valon kansallissosialistisia voimia vastaan huijatut amerikkalaiset tekivät mahdolliseksi sen, että samat sisäisen rappingin voimat, jotka mädättivät saksalaista yhteiskuntaa ennen kuin Hitler puhdisti sen, saivat juurtua omaan maahamme.

Pelley lähetti ennen julkaisua tarkastuskopiot oikeusministeriön toimistoon hallituksen hyväksyntää varten. Biddlellä oli varaa esiintyä jalomielisenä, sillä hän oli varma, että "isänmaallisten" amerikkalaisten sotahysteria nostaisi viimeisenkin *Hopealegioonan* omaan piikkiinsä. Hän kuitenkin hämmästyi kuullessaan, että *Roll Call* oli uskomattoman menestysekäs! Pelley ei ollut läheskään niin vihamielinen, kuin hän odotti, vaan pikku julkaisu ilmestyi kaikkialla. Ja ihmiset olivat avoimesti samaa mieltä sen pahamaineisen päätoimittajan kanssa. Mikä vakavinta, Pelley'n elämäkerran kirjoittajan mukaan "useita kappaleita löytyi Yhdysvaltain sotilaiden joukosta kaikilla sotatoimialueilla". Maaliskuussa 1942 painosmäärät ensin kaksinkertaistuivat, sitten nelinkertaistuivat. *Roll Call* kasvoi ilmiömäistä vauhtia todennäköisesti vain viiden viikon aikana. Hollywoodin propagandatehtaat eivät tietenkään olleet kaikkien mieleen, sillä sen kosherelokuvantekijät olivat pakkomielteisiä "Rothschildin ja Rooseveltin talojen ja

Rooseveltin shortseissa, natsivakoojien tunnustusten ja Stalinin pyjamissa, draamojen, joissa roistot ampuvat ei-juutalaista sivilisaatiota, väkijoukot rynnivät erilaisiin Bastilleihin ja New Dealerit rikkovat nurmikon miljardien dollarien arvoisia käymälöitä varten", kuten Pelley kirjoitti tuolloin. "Olemme lähteneet sotaan, koska maahamme tyrkytetty itsekäs juutalaispolitiikka on ajanut Yhdysvallat takaisin konkurssin partaalle."

Loppupalvesta häneen otti kiireellisesti yhteyttä eräs Yhdysvaltain laivaston upseeri, joka oli ollut Pearl Harborissa edellisen joulukuun 7. päivänä. Mies sanoi, että F.D.R. oli valehdellut amerikkalaisille hyökkäyksestä ja kertonut heille, että "vaikka vahingot ovat olleet vakavia, Tyynenmeren laivastomme on yhä ehjä". Upseeri sanoi nähneensä henkilökohtaisesti tuhon, joka oli paljon pahempi kuin presidentti oli sallinut. Tosiasiassa kaikki Yhdysvaltain pääalukset joko upposivat tai vaurioituivat pahoin, lukuun ottamatta viittä vartioimatonta (ja siksi toimintakyvyttöä) lentotukialusta ja niiden vanhentuneita lentokoneita. Pelley ryntäsi painoon uutisen kanssa: "Japanilaiset pommittajat saivat Pearl Harborin näyttämään hylätyltä W.P.A.-projektilta Keokukissa!". Kaduille levinnyt erikoisversio oli pommi, ja totuuden nälkään nääntynyt yleisö söi sen, sillä se oli ollut sodan varhaisin uhri. Mutta kun oikeusministeri näytti tavanomaisen ennakkokappaleen F.D.R.:lle, presidentti räjähti kuin taistelulaiva *Arizona* ja vaati Pelley'n pidättämistä 4. huhtikuuta. Syyte: maanpetos!

Biddle joutui rikkomaan Pelleylle antamansa kunniasanansa ja määräsi suuren valamiehistön nostamaan päällikköä vastaan syytteen kahdestatoista kapinallisuuslain mukaisesta rikoksesta. Oikeudenkäynnin aikana voimakkaasti poliittisesti motivoitunut syyttäjä Oscar Ewing, sikaria polttava demokraattipuolueen "iso pyörä", kiisti jyrkästi, että Yhdysvaltain Tyynenmeren laivasto olisi kärsinyt niin pahoja vahinkoja Pearl Harborissa, ja haastoi laivastoministeri Knoxin vakuuttamaan tuomarille (ja laajalle kuuntelevalle radioyleisölle), että tilanne oli hallinnassa ja ettei ollut mitään syytä huoleen. Kun hän puhui, amerikkalaiset sotavoimat olivat perääntymässä koko Tyynenmeren teatterin katkeamattomasta tappioiden sarjasta. Mutta kun Pelley'n puolustusasianajaja uhkasi, että koko Pearl Harborin pelastusmiehistö joutuisi todistamaan oikeudessa *Roll Callin* kiistanalaisen raportin tueksi, tuomari luopui nopeasti syytteen pääosasta.

Nyt häntä syytettiin siitä, että hän oli valheellisesti kuvannut Yhdysvaltojen talouden konkurssin ja siten heikentänyt yleisön luottamusta sota-aikana. Tässäkin tapauksessa puolustus oli valmistautunut hyvin ja kutsui paikalle Federal Reserve Bankin puheenjohtajan Mariner Ecclesin, jonka olisi pitänyt todistaa risti-

kuulustelussa ja valan alla, että Yhdysvaltain talous todellakin pelastui vasta viime hetkellä Pearl Harborin verilöylyn aiheuttaman sotatuotannon ansiosta. Tuomari kuitenkin murskasi haasteen.

Tuomittu!

Kunnianosoitukseksi on todettava, että sekä kongressiedustaja Thorkelson että Charles Lindbergh todistivat henkilökohtaisesti Pelleyn puolesta, mikä on mitaamattoman rohkea teko, kun otetaan huomioon, että he tekivät sen keskellä toista maailmansotaa, jolloin Yhdysvallat koki tappion Tyynenmeren alueelta Atlantille.

Huolimatta heidän tuestaan ja siitä, että häntä vastaan nostettu johtava syytekirjelmä epäonnistui (puhumattakaan siitä, että todisteet minkäänlaisesta maanpetoksellisesta toiminnasta puuttuivat kokonaan), Pelley tuomittiin 15 vuodeksi vankeuteen liittovaltion huipputurvallisessa vankilassa. Syyttäjä ei ollut kyennyt esittämään ainuttakaan todistetta siitä, että Pelley olisi syyllistynyt maanpetokseen; hän oli ainoastaan arvostellut epäoikeudenmukaista sotaa ja sitä juonittelvaa pahaa presidenttiä. Kaksikymmentäviisi vuotta myöhemmin tuhannet juutalaiskommunistit ja heidän aivottomat ei-juutalaiset kaksoisolentonsa polttivat Yhdysvaltain lippuja kaduilla ja protestoivat väkivaltaisesti Yhdysvaltain osallistumista Vietnamin sotaan; toisin kuin Pelley, kukaan heistä ei joutunut vankilaan. Pelley ei ollut varaton, eikä hän pystynyt valittamaan asiasta. Myöhemmin Lindbergh kertoi *Chicago Tribune* -lehdelle, että Pelley ei ollut petturi vaan todellinen isänmaanystävä, jota vainottiin ilmeisesti siksi, että hän sanoi julkisesti sen, mistä yhä useammat amerikkalaiset keskustelivat yksityisesti. Pelleystä oli tehtävä esimerkki näille ihmisille: Pitäkää mielipiteenne omana tietonanne, tai katsokaa, mitä teille tapahtuu!

Tuomionsa ankaruuden tainnuttamana hän oli vastustamansa sodan mykkä vanki. Kun länsimaaailma hänen vankilansa kaltereiden ulkopuolella teki itsemurhaa, hän luki ahnaasti ja ajatteli syvällisesti. Vaikka hän oli surullinen, jokin hänessä ei antanut hänen epätoivoutua: "Jonain päivänä me amerikkalaiset näemme todellisessa perspektiivissä, mitä neljän miljoonan juutalaisen muukalaislauma teki meille ja miksi olemme olleet niin typerä karsiessämme sen." Kun 40-luvun katastrofaalinen vuosikymmen lähestyi loppuaan, Pelley'n tytär ja vävy saivat vanhojen toveriensa avulla kerättyä tarpeeksi rahaa vetoamusta varten. Se epäonnistui, mutta heidän lojaalisuutensa ei vähentynyt, ja he yrittivät uudelleen. Vuonna 1952, kun amerikkalaiset kuolivat turhaan Aasiassa, aivan kuten hän oli ennustanutkin,

Pelley pääsi vastahakoisesti ehdonalaiseen vapauteen sillä ehdolla, että hän ei osallistuisi "minkäänlaiseen poliittiseen toimintaan", mikä oli räikeän perustuslain vastainen vaatimus, jota hän ei kyennyt vastustamaan. Hänen tyttärensä ja hänen miehensä hoitivat häntä terveeksi perheen kotona Indianan Nobelsvillessä.

Yhdessä he perustivat uuden kustannusyhtiön, *Soulcraft Pressin*, joka julkaisi hänen ensimmäisen kirjansa sodan jälkeen: *Something Better*. Siinä hän nosti Rooseveltin esiin miehenä, joka oli suurimmassa vastuussa siitä, että Amerikan kokema yhteiskunnallinen mullistus lähti liikkeelle Vietnamin-vuosina. "Hän oli tämän päivän kehittyvän kaaoksen edelläkävijä", jota kuitenkin pidettiin välttämättömänä, jotta tulevaisuudessa voitaisiin luoda kansallissosialistisen kaltainen valtio. Mutta juuri kahden uuden, pitkälti mystisiä ja metafysisiä aiheita käsittelevän lehden perustaminen sai hänet taloudellisesti takaisin jaloilleen, niin että hän pystyi maksamaan takaisin kaikille niille uskollisille seuraajilleen, jotka olivat antaneet niin anteliaasti panoksensa hänen vetovoimaisuuteensa. Kuten aiemminkin elämässään, kirjoittaminen antoi hänelle tarkoituksen ja täyttymyksen tunteen. Ja hän muisteli katumatta sitä mullistavaa kokemusta, joka käynnisti hänen vaikean dramaattisen tiensä vuonna 1928: kaikki tuntui olevan kohtalonsa mukaista ja siten osa jotain korkeampaa tarkoitusta, johon hän vaistomaisesti luotti, vaikkei hän sitä älyllisesti ymmärtänytkään. Viimeisinä vuosinaan hän oli onnellinen tyttärensä ja vanhojen toveriensa rakkaudesta ja tyytyväinen tietäen, että vaikka hän epäonnistui, hän oli tehnyt parhaansa rotunsa ja kansakuntansa puolesta. Ja hänen vihollisensa - hänen kansansa viholliset - olivat kunnioittaneet häntä pitkällä vankeudella. Hän eli myös tarpeeksi kauan nähdäkseen George Lincoln Rockwellin *amerikkalaisen natsipuolueen* nousun, ja tämä ilmiö tarjosi hänelle syvää lohtua: Joku jatkoi taistelua, jonka hän oli aloittanut kolmekymmentä vuotta aiemmin.

William Dudley Pelley kuoli rauhallisesti nukkuessaan 1. heinäkuuta 1965, 75-vuotiaana. Kun hän makasi kuolinvuoteellaan, joku poltti ristin hautaustoimiston etupihalla. Koskaan ei saatu selville, oliko tulisen ristin asettanut sinne ystävä vai vihollinen. Hänen poismenostaan uutisoitiin (tietysti pahansuovasti) valtakunnallisissa tiedotusvälineissä, mutta heti sen jälkeen hänen nimensä annettiin vaipua unholaan.

Vuonna 1992 pieni Indianan Nobelsvillen kaupunki sai jälleen kerran lyhyesti kansallista huomiota, kun eräänä juhannusiltana kotinsa ulkopuolella leikkinyt naapuruston poika jäi niukasti paitsi hänen jalkojensa juureen pudonneesta meteorista. "Ei sen jälkeen, kun fasistijohtaja W.D. Pelley kuoli seitsemäntoista vuotta

sitten", paikallinen sanomalehti kertoi, "muu Amerikka on kiinnittänyt huomiota yhteisöömme".

Pelley'n elämä valkoisena patrioottina oli samalla tavalla nousujohteinen. Hän oli maamme ensimmäinen rotuaktivisti kansallissosialistiseen tyyliin. Hän oli komentaja Rockwellin ja nykyisen amerikkalaisen White Power -liikkeen edeltäjä. Hän todisti, että aattemme, jos sitä edistetään rohkeasti, älykkäästi ja vilpittömästi, on voimaa saada valtava kannattajakunta, kuten hänen 100 000 seuraajansa osoittavat. Hänen elävä marttyyrikuolemansa juutalaispedon vatsassa sai hänelle kunniapaikan hänen jälkeensä tulevien taistelutovereiden sydämissä. Hän ei epäonnistunut, kuten hän luuli, sen enempää kuin epäonnistuu urhea sotilas, joka tekee parhaansa joutuessaan vihollisen vangiksi.

Historialliset olosuhteet eivät sallineet hänen luoda unelmoimaansa arjalaista Washingtonia. Mutta paljon laajemmassa maailmanlaajuisessa valkoisen ylivallan puolesta käytävässä taistelussa hän kävi hyvän taistelun; hänen taistelunsa oli vain alkutaistelu jatkuvassa sodassa arjalaisen ihmiskunnan lopullisen voiton puolesta. Päällikkö ja hänen *hopeapaitansa* ovat menneet ennen meitä. He inspiroivat meitä seuraamaan heidän esimerkkiään. Ja voitokas lippumme, joka jonain päivänä puretaan planeetta Maan ylle, kuuluu yhtä paljon heille kuin meille!

Lähteet:

Ribuffo, Leo Paul, *Protestantit oikealla: William Dudley Pelley, Gerald B. Winrod ja Gerald L.K. Smith*, kaksi nidettä, Yalen yliopisto.

NS KAMPFRUF
KAMPFBLATT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITSPARTEI AUSLANDS- UND AUFFBAUORGANISATION

Number 104   Ausgabe 1973   26. April 2017 03:00

Der Kampf geht weiter !

Seitang Jahre nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung wieder da, je zarter in der Tarnkappe. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Adolfen von Himmler, Rosenberg, Goebbels und Goebbels haben nicht vergessen, das Eisen der Propaganda über unsere hoch geliebten Führer Adolf Hitler zu werfen.

Alle Nationalsozialisten sind weniger gefährliche Völker- und Rassengegnern, sondern lieber an Schulen an Kampf um die Erhaltung unserer weißen Völker.

Die Bewegung ist zwar wieder geworden, aber die Größe des biologischen Volkstums ist kein noch viel größer als in der Vergangenheit.

Die menschliche Gattung ist aber nicht, die Völkermord - gegen alle weißen Völker (?) - annehmen. Keine Mittel und Erfindungen, Überwachung und Rassenuntersuchung.

Oh "legal" oder "illegal", ob im "Wahnsinn" oder im "Strassenkampf", ob mit Propagandamateriali bewaffnet oder auf einem Schiffsfeld an der Art. Jeder Nationalsozialist hat seine Pflicht!

Hail Hitler!
Gottfried Loew

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

Kansallissosialisten Uutislehti
www.nsdapao.org

#1005   19.04.2022 (132)

NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Eturaportti
Mollyn haastattelu

Kolmas osa

NSK: Nykyiset projektit ovat selvästi filosofisia ja taitteeseen liittyviä.

Kerro näkemyksesi tällaisten aiheiden vaikutuksesta politiikkaan.

Molly: Adolf Hitler and the Army of Mankind (www.mourningthescient.com/truth.htm) Yritän edelleen päivittää kuvagalleriaa, mutta ensimmäiseen olen keskittänyt Adolf Hitlerin ja ihmiskunnan armeijan. Minulla on nyt 21 sivua, ja minulla on vielä paljon tekemistä.

Toisen maailmansodan tutkiminen on varsinainen miinakenttä. Etsit tietoa yhdestä asiasta ja löydät kaksi muuta tulkittavaa asiaa. Tuntuu vähän kuin olisi si arkeologia, joka kaivaa esiin haudattua menneisyyttä. Menneisyyttä, jota he eivät haluaisi tulla esiin. Voimme jälleen kerran kiittää internetiä tiedon ja

the **NEW ORDER**

Number 194 (132)   Founded 1973   April 26, 2017 03:00

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Despite of mass murder, expulsion, persecution, and defamation have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware contemporary and racial kinemen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are now White immigration, culture dilution, and race-mixing.

Whether "legal" or "illegal", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Hail Hitler!
Gottfried Loew

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NSDAP/AO on maailman suurin Kansallissosialistisen propagandan toimittaja!

Painettuja ja verkkojulkaisuja useilla kielillä
Satoja kirjoja monilla kielillä
Satoja web-sivustoja monilla kielillä

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org
Contact us to find out how YOU can help!